

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Ο άνθρωπος αυτός οὐδὲ τρώετο χωρὶς λόγο. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν εἶνε τέρας ὁ ἄντρας σου. Δὲν θὰ θέλῃς νὰ δολοφονήσῃς ἕναν ἄνθρωπο, σὲ καλὰ καθορμενα...

— "Α, μητέρα, μητέρα, ἂν ἤξερες πόσο τὸν μισεῖ !... "Ἄν ἤξερες πόσο μᾶς μισεῖ καὶ τοὺς δύο μᾶς !... Μὴν μοῦ λὲς πὸς δὲν εἶνε κακὸς ὁ ἄντρας μου, μητέρα... Εἶνε τέρας !... Εἶνε πολὺ κακὸς !... Εἶνε θηρίο !...

Συγὰ - σιγὰ ἡ 'Ιωάννα ἄρχισε νὰ παρηγοριεῖται, ἄρχισε νὰ ἐλλίξει... Ναι, ἴσως νὰ μὴν ἔφτανε ὁ ἄντρας τῆς στὸ σημεῖο νὰ σκοτώσῃ τὸν 'Ιάκωβο. Ἴσως νὰ συγκρατιόταν τὴν τελευταία στιγμή, νὰ τοῦ ἐλαττώετο ὁ θυμὸς, νὰ βλῆκε, νὰ μάντευε τὴν ἀλήθεια...

'Ἐγνώριζε καλὰ τὸν σὺζύγῳ τῆς. Δὲν ἦταν τόσο ἄνανδρος. "Ὅσο κι' ἂν τὸν παράφερνε ἡ ζήλεια, δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ σκοτώσῃ, νὰ δ ο λ ο φ ο ν ῆ σ η τὸν ἀντίπαλό του, ξέροντας μάλιστα οὕτι ὁ 'Ιάκωβος ἦταν κατώτερός του στὸ σπαθὶ λόγῳ τοῦ τραύματος τοῦ κεφαλοῦ του...

— Πές μου, μαμά, ἔλεγε κάθε τόσο στὴ μητέρα τῆς, τί λὲς εὐύ ; Τί θὰ γίνῃ ; Θὰ φανῇ τόσο ἄνανδρος ὁ Μωρεσκάν ;

— "Ὁχι, παιδί μου, δὲν τὸ πιστεύω...

"Ἐλπίζε ὅπως ἐλπίζω κι' ἐγώ...

Νὰ ἐλπίζῃ... Μποροῦσε νὰ κάμῃ καὶ τίποτε ἄλλο ὧς τὴν ὥρα ποὺ θὰ μάβαινε τί ἀπέγινε ; "Ἐοὶ πέρασε ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα τῆς στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς, ἔχοντας στιγμὲς ἐλλείψεως καὶ γαλήνης καὶ στιγμὲς ἀπελπισίας καὶ ἀγωνίας φρικτῆς... Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς.

— "Ἐμπρός ! φώναξεν ἡ 'Ιωάννα μὲ φωνὴ ὑπόκωφον.

"Ἦταν ἡ καμαριέρα.

— "Ἐνα τηλεγράφημα γὰ τὴν κυρία, εἶπε, παρουσιάζοντας τὸ τηλεγράφημα σ' ἕναν ἀσημένιο δίσκο.

"Ἡ 'Ιωάννα τὸ πήρε καὶ τὸσφίξε μὲ λαχτάρα στὸ στήθος τῆς ὧς τὴ στιγμή ποὺ βγήκε ἔξω ἡ καμαριέρα.

— Δῶσε μου νὰ τὸ ἀνοίξω ἐγώ, τῆς εἶπε ἡ μητέρα τῆς κι' ἀπλοσε νὰ πάρῃ τὸ τηλεγράφημα.

Μὰ ἡ 'Ιωάννα δὲν τῆς τὸ ἔδωσε.

— "Ὁχι, μαμά, θὰ τὸ ἀνοίξω μόνη μου. Μὴν ἀνησυχῆς... Ὅλας τὸ θάρρος νὰ ὑπομείνω τὰ πάντα...

"Ἀνστένοσε βαθεῖα, σὰν νὰ πνιγόταν, σὰν νὰ ἔτιεζε κάποιον μεγάλον βάρος τὸ στήθος τῆς κι' ἀνοίξε τὸ τηλεγράφημα...

Μόλις ἔβριξε σ' αὐτὸ ἕνα βλέμμα, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀλλοιώθηκαν, τρομερὴ χλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό τῆς, τὸ τηλεγράφημα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χεῖρά τῆς, τὰ γόνατά τῆς λύγισαν...

— Μητέρα !... Μητέρα !... ἔτραυλισε, θέλησε νὰ πῆ κατὰ ἄκωμα μὰ δὲν μπόρεσε...

"Ὅλα σκοτίστηκαν γύρω τῆς, τῆς φάνηκε πὸς ἡ γῆ ὑποχωροῦσε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς καὶ σοριαίσηκε τὸ πάτωμα...

"Ἡ μητέρα τῆς ἔστρεψε κοντὰ τῆς γεμάτη πόνου καὶ ἀπελπισία, θρηνητικὰ ἀπελπισιμένα :

— "Ιωάννα !... Παιδί μου !... "Ιωάννα !... Κόρη μου !...

"Ἐοὶ, καθὼς εἶχε γονατίζει πλάι στὴν κόρη τῆς, τὸ βλέμμα τῆς ἔπεσε στὸ τηλεγράφημα καὶ βουσκόταν πεομένο στὸ πάτωμα. Πέντ' ἔξῃ λέξεις ὑπῆρχαν σ' αὐτὸ, μὰ καὶ μὴν φράσις, μὰ φράσις ποὺ τὴν ἔκανε καὶ τὴν ἴδια ν' ἀνατριχιάσει...

Σοανὶ 3 1/2 μ.μ.

"Ὁ κ. 'Ιάκωβος, θανασίμως πληγωθεὶς, ἐξεψύχησε πρὸ ὀλίγου. Λευδοβίκοις"

"Ἡ μητέρα τῆς 'Ιωάννας βλέποντας τὴν κόρη τῆς ἀναίσθητη ἐκάλεσε ἀμέσως τὴν καμαριέρα, ἡ ὁποία τὴν ἐβόηθησε καὶ μετεφέρον τὴ βαρὸνι στὸ κρεβάτι τῆς.

"Ἡ κ. Μεσνὶλ ἔμεινε ἐκεῖ μόνη μὲ τὴν κόρη τῆς, προσπαθώντας νὰ τὴν φέρῃ στὰς αἰσθήσεις τῆς. Τῆς ἔτραψε τὰ χεῖρα, τῆς ἔβραχε τοὺς κρατῆφοις μὲ νερὸ κολώνιας, τῆς ψιθύριζε λόγια τρυφερά :

— Παιδί μου... κόρη μου... "Ιωάννα, δὲν μ' ἀκούεις ; Λυπήσου τὴν μητέρα σου...

Χάρις στὶς φροντίδες τῆς μητέρας τῆς, ἡ 'Ιωάννα ἄρχισε νὰ συνέρχεται σιγά-σιγά. "Ὅταν ἤθετε ἐντελῶς στὶς αἰσθήσεις τῆς, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς στὰ χεῖρα τῆς κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ ἀπελπισιμένα.

— "ὦ ! μητέρα...μητέρα, μοῦ τὸν ἐσκότωσε !... Δὲ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω πειά... Θέλω νὰ πεθάνω !...

— "Πούχασε, παιδί μου, ήούχασε 'Ιωάννα... Σφιξε τὴν καρδιά σου... 'Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος...

— Θέλω νὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ, μητέρα... Δὲν θέλω νὰ τὸν ξαναδῶ πειά τὸν ἄντρα μου... 'Ἐσκότωσε, ἐδολοφόνησε ἕναν ἄθῃο... Ναι, μητέρα, ἕναν ἄθῃο...

"Ἡ κ. Μεσνὶλ προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ παρηγορήσῃ τὴν κόρη τῆς. Μὰ ἡ ἀπελπισία τῆς 'Ιωάννας ἦταν μεγάλη... Τὴν ἄφησε τότε νὰ κλαίῃ, χωρὶς νὰ τῆς μιλήρ, κρατώντας τὴν στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ χαϊδεύοντάς τῆς τὰ μαλλιά...

"Ἐταὶ κλαίοντας θ' ἀλάφρουν ὁ πόνος τῆς... Κι' ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸ θάκλεινε ἴσως κι' ἡ πληγὴ τῆς καρδιάς τῆς...

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

"Ἐξ ἡμῶν πέρασαν μετὰ τὴν τραγικὴ αὐτὴ ἡμέρα...

Ἐἶνε 'Οκτώβριος... Τὰ φύλλα πέφτουν, ἀρχίζουν ἡ μελαγχολίαις τοῦ φθινοπώρου, σύννεφα ἀργοταξιδεύουν στὸν οὐρανό...

"Ἡ 'Ιωάννα ζῆ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς στὸ Βενερί, κοντὰ στὴ Κομπιέννη, σ' ἕνα μεγάλο χῆμα π' ἀγόρασαν τελευταία...

Ζοῦν μαζὺ, μὰ ζοῦν σὰν ξένοι.

"Ἐνα πτώμα τοὺς χωρίζει, ἕνα ποτάμι αἵματος, ἕνας νεκρὸς !...

"Ἡ 'Ιωάννα δὲν λησμονεῖ ἀκόμα, ἡ πληγὴ τῆς δὲν ἔκλεισε... "Ἀπὸ τὴν ἐπορέν τῆς αἱματηρῆς ἐκεῖνης μονομαχίας ἀπέφυγε διαρκῶς τὸν Μωρεσκάν, ἀνατριχιάσει μόλις τὸν ἀντίκριζε, νόμιζε πὸς θὰ διακρίνῃ στὰ χεῖρα του κηλίδες αἵματος !...

"Ἡ ψυχρότης αὐτὴ ἀνάμεισά τοὺς ἐξακολουθεῖ ἂν καὶ πέρασε στὸ μεταξὺ μισὸς χρόνος.

"Ὁ Μωρεσκάν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀπέχθεια τῆς γυναικὸς του, μὰ κάνει ὑπομνή, περμιένη, ἐλπίζει...

Στὸ Βενερί ἔχει καλεῖται καὶ φιλοξενεῖ μερικὸς φίλους νὰ περνᾶ κάποις εὐχάριστα τὶς μέρες του. Βρίσκονται ἐκεῖ, ἀπὸ ἡμέρες τώρα, ὁ Μοντελέν, ὁ ντ' Ἐρμανύ, ὁ ὄρατος Σαβὶλ καὶ ἄλλοι.

"Ὁ Μωρεσκάν εἶνε μανιώδης κυνηγὸς. Λοργανώνει καθημερινὸς κυνηγητικὲς ἐκδρομὲς καὶ ἡ μέρες περνοῦν ἐντὸς εὐχάριστα...

Ὅι δύο σὺζυγοὶ θὰ εἶχαν χωρίσει ὀριστικὰ μετὰ τὴν μονομαχία, ἂν δὲν ἐπεβῆνε ἡ κ. Μεσνὶλ νὰ συμβιβαστῇ τὸ πρόγραμμα, ἂν δὲν θερμοπαρακαλοῦσε τὴν κόρη τῆς νὰ μείνῃ κοντὰ στὸν ἄνδρα τῆς.

"Ἡ 'Ιωάννα ἐπισέθηκε στὸ τέλος, μὰ κι' ὁ Μωρεσκάν φάνηκε πολὺ ὑποχωρητικὸς. Ἐἶχε μεταμεληθεῖ γὰ τὴν πράξι τῆς, μετανοοῦσε γὰ τὸ φόνον τοῦ 'Ιακώβου ντὲ Λέρον. εἶχε πεισθεῖ οὕτι ἡ ἐσχέσις τοῦ νέου μὲ τὴν σὺζυγοῦ τοῦ δὲν ἦσαν ὑποκτιες ὅπως νόμιζε...

"Ἐοὶ ἡ ζωὴ τῶν δύο σὺζυγῶν στὸ Βενερί περνοῦσε ἡριγχα. Μιὰ μέρα ὁ Σαβὶλ μιλώντας μὲ τὴν κ. ντ' Ἐρμανύ, στὸν κῆπο τοῦ κτήματος τοῦ Μωρεσκάν, τῆς εἶπε :

— Πὸς σὰς φαίνεται ἡ κ. Μωρεσκάν ;

— Πὸς νὰ μοῦ φαίνεται ; Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε...

— Δὲ βρισκατε οὕτι παρηγορήθηκε πολὺ γρήγορα γὰ τὸ θάνατον τοῦ ντὲ Λέρον ;

— Θέλατε νὰ τὸν κλαίῃ ἀκόμα ;

— Νὰ τὸν κλαίῃ ὄχι, μὰ νὰ τὸν θυμάται κάποτε.

— Νομίζετε πὸς τὸν ἔχει ἐσχέσει ἐντελῶς ;

— Τὸ νομίζω...

— Δὲν ἔχεις δίκιο, φίλε μου. Δὲν εἶδες πόσο ψυχρὴ εἶνε ἀπέναντι τοῦ ἀνδρός τῆς ;

— Ναι, ἀπέναντι τοῦ βαρῶνου εἶνε ἐξαιρετικὰ ψυχρὴ, μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πὸς δὲν ἔχασεν τὸν ἄντρο 'Ιακώβο... Τί τὰ θές τέλος πάντων... "Ἄν ὁ φτωχὸς ντὲ Λέρον ἐξαναγοῦριζε στὴ ζωὴ κι' ἂν ἔβλεπε γὰ μιά στιγμή, τὴ γυναίκα γὰ τὴν ὁποία ἐθυσιάστηκε, κάμμενε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπ' τὴν κατὰπληξῆ !...

— Τὰ παραλές, ἀγάπη μου.

(Ἀκολουθεῖ)

